

ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ, ਡਿਸਚਾਰਜ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਕੇ, ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਫਰਮਾਨ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਵਿਚ ਦੱਸੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਾਂਗਾ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ (ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ) ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ (ਮਿਸਲੇਨੀਅਸ)

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ, ਜੇ. ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ

ਹਰਚਰਨ ਸਿੰਘ, --- ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, --- ਜਵਾਬਦਾਤਾ,

1961 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 702.

ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ (1953 ਦਾ X) ਐੱਸ. 2(3)---ਮਨਜ਼ੂਰਯੋਗ ਖੇਤਰ-
---ਕੀ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਜਾਂ ਆਮ ਏਕੜ ਵਿੱਚ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੀ ਧਾਰਾ (ii) ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਹੋਲਡਿੰਗ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕੇਵਲ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਿਆਰੀ (ਸਟੈਂਡਰਡ) ਰਕਬੇ ਦੀ ਗਣਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੋਲਡਿੰਗ ਨੂੰ ਆਮ ਏਕੜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗਿਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਕ੍ਰਮਵਾਰ 12 ਅਕਤੂਬਰ 1960 ਅਤੇ 20 ਦਸੰਬਰ 1960 ਨੂੰ, ਕਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਓਰੀ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਬੀ.ਐਸ. ਜਵੰਦਾ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਤੇਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇਆਬੀਆ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਚ ਐਸ ਦੇਆਬੀਆ ਐਡੀਡੀਐਲ.ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਲਈ,
ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ, ਜੇ.--- ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਇਕ ਨੁਕਤਾ ਜੋ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਲੈਕਟਰ ਕਰਨਾਲ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਰੰਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਚਾਰ ਆਮ ਏਕੜ ਤੋਂ 20 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਤੱਕ ਐਲਾਨੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

26 ਮਈ, 1960 (ਅਨੈਕਸਰ ਏ) ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਕੋਲ 15 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ 70 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਅਤੇ 12 ਯੂਨਿਟਾਂ 104 ਏਕੜ, 2 ਕਨਾਲ ਅਤੇ 15 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ਼ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ "ਪੰਜਾਹ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਜਾਂ ਸੌ ਸਾਧਾਰਨ ਏਕੜ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ"। ਸਾਧਾਰਨ ਏਕੜ ਵਿੱਚ ਹੇਲਡਿੰਗ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ 4 ਏਕੜ ਸੀ। 2 ਕਨਾਲ ਅਤੇ 15 ਮਰਲੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 12 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ 20 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਅਤੇ 12 ਯੂਨਿਟ ਵਾਧੂ ਸਨ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਦੂਜੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ 'ਮਨਜ਼ੂਰਯੋਗ ਖੇਤਰ' ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:-

(3) ਜ਼ਮੀਨ-ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 'ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਤੀਹ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਤੀਹ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਸਾਧਾਰਨ ਏਕੜ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸੱਠ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਵੇ, ਅਜਿਹੇ ਸੱਠ ਏਕੜ :-

ਜੋ ਕਿ ਮੁਹੱਈਆ ਹੈ, -

(i) * * * *

(ii) ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ-

(ਏ) ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਹ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ,
ਮਨਜ਼ੂਰੀਯੋਗ ਖੇਤਰ 50 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਜਾਂ 100 ਸਾਧਾਰਨ ਏਕੜ ਹੋਵੇਗਾ,
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ।"

ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਧਾਰਾ (ii) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਏ) ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਹੋਲਡਿੰਗ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕੇਵਲ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਦੀ ਗਣਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੋਲਡਿੰਗ ਨੂੰ ਆਮ ਏਕੜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗਿਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ (ii) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (a) ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ "ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋਵੇ" ਸ਼ਬਦ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਰਕਬਾ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਖੇਤਰ ਦੀ ਗਣਨਾ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਦੇ ਆਮ ਰਕਬੇ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਵੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਢੁਕਵੇਂ ਰਕਬੇ ਦਾ ਮਿਆਰ ਚੁਣਨ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਸਟੈਂਡਰਡ ਰਕਬੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਸਾਧਾਰਨ ਰਕਬੇ ਦਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਏ) ਉਪ ਧਾਰਾ (ii) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਮੀਖਿਆ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤਰਕ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕੋਈ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ 50 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਦੇ ਅਨੁਮਤੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ 20 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਅਤੇ 12 ਯੂਨਿਟਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨੂੰ ਸਰਪਲੱਸ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੁੱਲ ਹੋਲਡਿੰਗ 70 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਅਤੇ 12 ਯੂਨਿਟ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। 20 ਦਸੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮ, ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਸਮੀਖਿਆ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਸਾਧਾਰਨ ਰਕਬੇ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਸਾਧਾਰਨ ਏਕੜ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ 26 ਮਈ, 1960 ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 70 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਅਤੇ 12 ਯੂਨਿਟ/104 ਏਕੜ, 2 ਕਨਾਲ ਅਤੇ 15 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਜਵੰਦਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 "ਮਾਲ ਅਫਸਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮੀਖਿਆ" ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਸਮੀਖਿਆ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸ੍ਰੀ ਕੇ.ਐਲ. ਬੁੱਧੀਰਾਜਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ 20 ਦਸੰਬਰ 1960 ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦੂਜਾ, ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਹੁਕਮ

ਇੱਕੋ ਅਤੇ ਉਹੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ (ਏ) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਮਾਲ-ਅਧਿਕਾਰੀ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੂਰਵਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਲ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸਦੇ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਹੈ"। ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਰਾਜ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪੁਰਾਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਰੈਂਕ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਦਾ ਮਾਲ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਮੀਖਿਆ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਅਕਾਦਮਿਕ ਮਹੱਤਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜੋ ਕਿ ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਵਿੱਚ ਅਗਲਾ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ, ਨੇ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

20945 ਐਚ ਸੀ-1000-4-6-63) ਪੀ.ਐੱਡ.ਐੱਸ., ਪੰਜਾਬ, ਚੰਡੀਗੜ।

ਅਮਨਪ੍ਰੀਤ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ – ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਵਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੱਤਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।